

Sygn. akt X Ka 25/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO - Agnieszka Zakrzewska

Sędziowie: SO- Małgorzata Beata Janicz (spr.)

SO - Arkadiusz Tomczak

Protokolant sekretarz sądowy Elżbieta Łopacińska

przy udziale Prokuratora: Jarosława Polanowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2013 r.

sprawy D. G. oskarżonego z art. 286 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie

z dnia 13 listopada 2012 r.

sygn. akt II K 744/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- w pkt 2 wyroku jako podstawę prawną orzeczenia okresu próby w miejsce art. 70 § 1 pkt 1 kk wskazuje art. 70 § 2 kk

- w pkt 4 wyroku jako podstawę orzeczenia dozoru w miejsce art. 73 § 1 kk wskazuje art. 73 § 2 kk;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, przejmując wydatki w nim poniesione na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt. X Ka 25/13

UZASADNIENIE

D. G. został oskarżony o to, że:

w okresie od 22 sierpnia 2011 r. do 25 sierpnia 2011 r. w G. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 492,01 zł przy zakupie telefonu komórkowego na portalu internetowym (...) na aukcji nr (...) zorganizowanej z konta użytkownika o Nicku (...), po uprzednim wprowadzeniu w błąd odnośnie faktycznej możliwości zwrotu przez kupującego zakupionego telefonu i odnośnie faktycznej oryginalności sprzedawanego telefonu, który okazał się nieoryginalnym produktem imitującym telefon komórkowy (...)

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, w sprawie sygn. akt II K 744/12:

I. oskarżonego D. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1, § 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na mocy art. 46 § 1 kk nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. S. kwoty 492,01 zł;

IV. na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok ten w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżył prokurator.

Prokurator rozstrzygnięciu zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego w postaci naruszenia przepisu art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk poprzez ich nie zastosowanie jako podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz jako podstawy obligatoryjnego oddania w okresie próby pod dozór kuratora w odniesieniu do młodocianego D. G..

Mając na uwadze powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie jako podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art. 70 § 2 kk oraz przepisu art. 73 § 2 kk jako podstawy oddania pod dozór kuratora w okresie próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora była zasadna, a wnioski w niej zawarte zasługiwały na uwzględnienie. Skutkowała ona koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie podstaw prawnych rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz oddaniu oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Prokurator nie kwestionował ustaleń faktycznych ani oceny materiału dowodowego w zakresie sprawstwa oskarżonego, jak i jego winy. Zastrzeżenia skarżącego budziły jedynie podstawy prawne, na których zawieszono wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz oddano oskarżonego pod dozór kuratora.

Sąd I instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 kpk.

Wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu - i w świetle przeprowadzonych dowodów - nie budziła wątpliwości i uzasadniała odpowiedzialność karną oskarżonego za popełniony przez niego czyn.

Twierdzenie, że sprawca przestępstwa posiada status młodocianego, uzależnione jest od jednoczesnego wystąpienia dwóch kryteriów, które sprowadzają się do ustalenia, że w chwili popełnienia czynu zabronionego sprawca nie ukończył 21 lat oraz w czasie orzekania w pierwszej instancji nie ukończył 24 lat. Oskarżony D. G. urodził się (...) Niewątpliwie w trakcie realizacji przestępstwa opisanego w akcie oskarżenia, obejmującego okres od 22 sierpnia 2011 r. do 25 sierpnia 2011 r. i przypisanego mu w punkcie 1 wyroku był on sprawcą młodocianym, albowiem ukończył 21 lat dopiero 1 października 2011 r. Oskarżony również nie ukończył 24 lat w czasie orzekania przez Sąd I instancji. Brak jest zatem jakiegokolwiek racjonalnego argumentu, który przemawiałby przeciwko zastosowaniu przepisów art. 70 § 2

kk i art. 73 § 2 kk, w przypadku wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w sytuacji gdy przestępstwo oskarżony D. G. popełnił jako młodociany.

Sąd Okręgowy z wyżej wskazanych powodów, dzieląc zatem zarzuty i wnioski zawarte w apelacji prokuratora, zmienił zaskarżony wyrok w zakresie podstaw prawnych: warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Dokonał tego w ten sposób, że:

- w punkcie 2 orzeczenia przyjął przepisy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk za podstawę prawną rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności,

- w punkcie 4 orzeczenia przyjął przepis art. 73 § 2 kk za podstawę prawną rozstrzygnięcia o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

W pozostałym zakresie wyrok, jako słuszny, należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania przed Sądem odwoławczym orzeczono zgodnie z art. 634 kpk w zw. z art. 624 kpk i mając na uwadze zasady słuszności zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając wydatkami w nim poniesionymi Skarb Państwa.